

Laisvė, kai neįsainai, ką... su ja daryti

Paskelbė aivaras - 2009/04/16 03:02

Viena svarbiausių mūsų laikų vertybių – individo laisvė. Tai įsainai laikų dievybė. Užsipulkite mogaus laisves, ir liksite pasmerktas. Mogaus laisvė – dabar yra absoliuti vertybė, aukščiau bet kokios kritikos. Inoma, galima tarp draugų pasvarstyti, kad galbūt nusikaltėliai ir turi per daug laisvi, tačiau kaip atrodytumėte, jei savo paįnekovui ak pasakytumėte, jog, jė s nuomone, jis yra per daug laisvas?

Visgi pamėginsime pakritikuoti paįi... laisvė. Negalime nepastebėti, jog su laisve pas mus atėjo jo pagėa ir neviltingas susvetimėjimas, įtvirkimas, pradėjo menkėti – moni m... stymo ir vertybių kokybė. Po 20 metų nuo Baltijos kelio aiškiai inome, kad antro tokio visuomenės susitelkimo niekaip nepasiektume.

Tačiau laisvė – be inojimo kaip ja pasinaudoti yra viso labo baisus kankinimas. Visi nori būti laisvi, tik ne visi ino, kaip savo laisves įnaudoti. Į aia – veriamasi prie žvėrybių, kurios veda ir neviltingai ir susinaikinimė...

Kai laisvei nesubrendė individai pasmerkiama laisvei, tai kaip vaikų darėlis, kuriame maųyliai žlaisvi, todėl turi sunkių pareigų suaugusiems. Pavyzdžiui, rinkos ekonomikos sąlygomis verslai įnaudoja moni silpnų savo interesams, nesigilindami ilgalaikius savo klientų poreikius.

Eilinis vidutinis Lietuvos pilietis paprastai neturi bazinių inai, reikalingų laimingam gyvenimui susikurti. Pavyzdžiui, jis tvirtai sitikinė, kad be banko paskolos buto nenusipirksi. Verslumo jis vengia. Svajojama apie ramų ir gerai mokamą darbą, o gerovė – statoma į paskolą. Tautietis gauna, sirengia žsavo bėstė... ir netgi įkelia pokylė draugui, kad turi bėstė... kai į tiesų jo bėstas priklauso bankui. Tegu pamėgina nemokėti žnuomos bankui, ir tu paįi rė – sime, kam į tiesų priklauso tas bėstas. Be to, jis nė – nenusimano, kad gyvena ne savame bėste, tačiau jė priįi rė, remontuoja kaip savo. Jis visė... gyvenimė... pradirba bankui ir žpadaro jam dar 1-2 tokius bėstus. Kai gyvartė – ja prie pabaigos, kai jė – gos jau nebe tos, bankas pagaliau atiduoda jam jo dabar jau pasenus butelė ir mogus žžatgauna visiškė... laivė. Ar jam tikrai reikia tos žvisiųkos laisvė – sė tuo metu, kai reikia rė pintis suprastė...

Tai galbūt bėstė dar tik pusė – bėdos, tačiau vidutiniam mogui dar bėdinga ir savanaudiškai naudotis darbdaviu (ar atvirkščiai – darbuotojais). Pavyzdžiui, dabartinei trisdešimtmėi kartai visai normalu įokinėti darbo darbė... tik kad įiek tiek daugiau pasiėlė. Ir netgi persikivesti buvusio darbdavio klientus. Aioje kartoje tai visai nesmerkiama. Viskas gal ir bėstė gerai, jei pakilimas tėstėsi amįinai, tačiau atėjus sunkmeiui į nuostata juos praųdo. Jei bėtumė – darbdavys, kuriuos atleistumėte pirma – itikimuosius ar pasidavėlius? (Darbuotojas, atitinkamai, pirma pasitaikiusia progą atsikratys jė eminanio darbdavio). O kadangi jie dar ir pasiėmė paskolas, aiškiai matome, kaip jė vertybė – juos uųprogramuoja lugimui. Tai ir turime istorijoje dar nematytė... atvejė, kai trisdešimtmėi karta tampa silpniausia ekonomikos grandimi – į esmė – s bankrutuojanė karta.

Eilinis tautietis paprastai aiškiai nesiorientuoja, ko reikia, kad bėtum laimingas įeimoje. Jis pratėmis rė pintis labiau savimi nei kitais, o įeimos santykiuose tai praųtinga visų pirma paįiam savanaudėiui. Santykiuose su vaikais jis neatlieka savo pareigų (o apie jas net ir nenusimano) kol įjie nepradeda pridaryti rimtų bėdų. Tik tuomet jis supranta, kad kaųkas ne taip vyksta ir mėgina kaųkaip uųglaistyti padėtė. Aišku, jam nieko į esmė – s nepavyksta pasiekti, nes

1. jis neturi alio supratimo, ką... ir kaip į tiesų reikėtė keisti ir
2. jis nesuvokia, kad tuo metu jau ir per vėlu tikėtis viskė... tinkamai pataisyti.

Eilinis pilietis, inoma, nesinaudoja savo pilietinėmis teisėmis ir dar labiau vengia pareigų. Jis neturi jokio supratimo apie tai, kad mogus apskritai negali jaustis visavertis, kol yra apleidėmis svarbiausias savo pilietines pareigas. Nereikia net sakyti, jog vidutinis mogus nė – karto net nė – ra girdėjėmis, jog besinaudojantieji savo pilietinėmis teisėmis yra nepalaimingesni, turtingesni ir pan. Jis neino. O neinojimas neatleidėia nuo atsakomybė – s. A i teisininkų pamėgta frazė aktualesnė – s – kmė – s filosofijoje. Kaųkas į antikos filosofų yra pasakėmis, kad neinojimas yra sunkiausia vergijos forma.

Tad laisvė – jai nepasirengusiam yra tik baisi kankynė. Stipresni ir apskuresni jė apmauna. Jis vis lieka prie suskilusios geldos. Jis prisidaro sau bėdų. Netrukus visa jo laisvė – žė tai nesibaigianios grumtynė – s su nepakeliamomis problemomis. Neinojimas anksčiau ar vėliau neiįvengiamai sujaukia visė... mogaus gyvenimė...

Tokia yra tos mūsų laisvė – s tikrovė. Niekas mogaus nerengia, kad jis sugebėtė oriai ir laimingai gyventi laisvoje įjoje. Pas mus įj veiks palaikta saviveiklai. A vietimo sistema įj mogaus rengia darbinė arklukė..., tačiau nesuteikia mogui gyvybiškai svarbios įjminties. Todėl jis daro tai, kad daro visi. O žvisiė daro tai kė... jie daro tik dė – I to, kad tai daro kolektyvinio proto esmė.

Dar prieį keletė... metų (2005 žė 6m.) man sukiojo pirįtė... ties smilkiniu dė – I to, kad mėginu gyventi pagal knygas. Tačiau 2009-tieji, ir viskas apvirto aukųtin kojomis. Nesunkiai galiu rodyti (o kad ir rodinėti nereikia, nes aplink marios tikrų pavyzdėių), kad pasitenkinti privalomu įvietimu neatsakinga. Jė s turėsite inai, kaip atlikti jums pametamus darbus, tačiau tik tiek. Jė s nesigaudysite, kaip tapti laimingu, kaip susikurti sau finansinė laisvė, kaip rasti taikė... namuose, kaip pasiekti, kad su tavimi pagarbiai kalbėtėsi protingi monė – s. Visai gali bėti, kad klausysitė – s autoriteto tik dė – I to, kad profesoriaus laipsnė. Mano sitikinimu, akademinis laipsnis nė – ra proto rodiklis. Jei bėstė, profesoriai jau seniai bėstė

---

mus iÅ;traukÄ™ iÅ; visÄ³ bÄ—dÄ³. Neatsakinga neÄ³inoti, jog Ä³mogaus protas neatsiejamas nuo jo sugebÄ—jimÄ³ gyventi p savo Ä—sitikinimus. Tik toks Ä³mogus, kuris tai sugeba, yra dvasiÄ;ikai laisvas.

Deja, mes gyvename tokioje visuomenÄ—je, kurioje niekas neatsako uÄ³ tai, kad eiliniai Ä³monÄ—s mokÄ—tÄ³ orientuotis ir kÄ... daryti su savo laisve. Svarbiausias â€“ dvasinis â€“ laisvÄ—s aspektas pas mus paliktas stichijai. Nei valdÄ³ia, nei kiti sv autoritetai nedaro iÅ; esmÄ—s nieko, kad Ä³monÄ—s bÄ«tÄ³ subrendÄ™ laisvei iÅ; vidaus. NÄ—ra ko stebÄ—tis, kad Ä³mon patenkinti nei tokia valdÄ³ia, nei savimi, ir apskritai yra be galo viskuo nepatenkinti.

Tikiuosi, kad Ä;is straipsnis pagelbÄ—s mums Ä—sisÄ...moninti, kad turime gelbÄ—tis nuo neÄ³inojimo kaip nuo maro. Ir gelbÄ po vienÄ..., o drauge. Ä iandien skÄ™stanÄ•iÄ³jÄ³ gelbÄ—jimas yra paÄ•iÄ³ skÄ™stanÄ•iÄ³jÄ³ reikalas.

IÄ;sigelbÄ—ti nuo neÄ³inojimo nÄ—ra taip jau sudÄ—tinga. MaÄ³a lemputÄ— gali panaikinti daug tamsos. Mums reikÄ—tÄ³ nedidelÄ— dalykÄ... - kai sutinkate Ä³mogÄ³, kuriam galÄ—tÄ³ praversti jÄ«sÄ³ Ä³inios, nepraeikite abejingai pro Ä;alÄ—. PamÄ jÄ— sudominti. Jei jis uÄ³sikabins, apie tai, kÄ... suÄ³inojo, papasakos dar deÄ;jimÄ•iai kitÄ³. Taip turÄ—tÄ³ elgtis laisvas Ä³mo

Aurimas Guoga

=====